

Газета Київського професійно-педагогічного коледжу імені Антона Макаренка

№16 червень 2017р.

27 ТРАВНЯ – ДЕНЬ ЗУСТРІЧІ З ВИПУСКНИКАМИ

Дорогі випускники!

Щиро вітаю вас у своєму другому домі, адже незважаючи на різні долі, різні події у вашому житті, хочеться вірити, що ви ніколи не забудете свої рідні стіни, які дали вам першу перепустку у доросле життя – вашу альма-матер – Київський професійно-педагогічний коледж імені Антона Макаренка.

Ваші серця, ваші здобутки завжди будуть зігрівати та надихати на нові звершення в історії нашого навчального закладу.

Ми пишаємося вами! І хочеться згадати слова української поетеси і великого патріота нашої країни Лесі Українки, яка наголошувала на єднанні різних поколінь, однодумців, які завжди повинні триматися разом, адже в цьому наша сила:

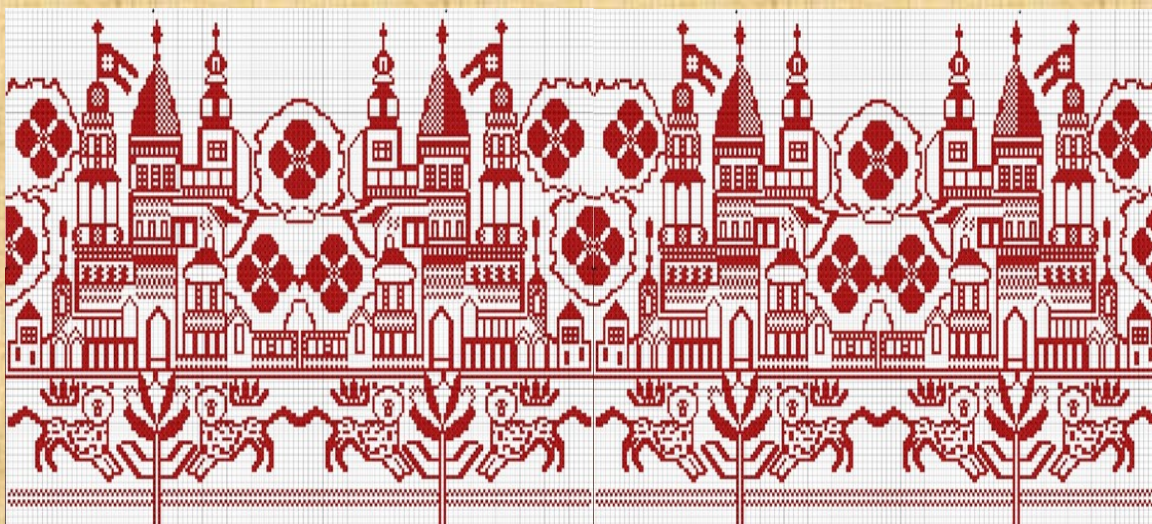
На шлях я вийшла раною весною
І тихий спів несмілий заспівала,
А хто стрівався на шляху зо мною,
Того я щирим серденьком вітала:
Самій не довго збитися з путі,
Та трудно з неї збитись у гурті.

Тому не забувайте рідної домівки, яка допоможе вам у скрутний час не тільки добрим словом, а й конкретними діями!

Щиро ваша директор Ольга Щербак

“В колективі,
через колектив,
для колективу”
А.С. МАКАРЕНКО

- У номері:**
- 1 27 травня – День зустрічі з випускниками
 - 2 – 3 Такі різні, але їх єднає коледж
 - 4 Вишиванка – оберіг українського народу
- Участь у фестивалі «Україна – це ти»

КОЛЕДЖАНИ

ТАКІ РІЗНІ, АЛЕ ЇХ ЄДНАЄ КОЛЕДЖ

Двадцять сьомого травня у коледжі знову зібрались ті, чий голоси наповнювали життям наш навчальний заклад десять, двадцять, тридцять і сорок років тому. Їхні перемоги і поразки були джерелом радості і натхнення для викладачів та батьків. Хоч багато із них вже самі стали викладачами, батьками, дідусями і бабусями, але вони назавжди залишились студентами Київського професійно-педагогічного коледжу імені Антона Макаренка. Тому кожна зустріч випускників є особливою і неповторною.

Найперше свято має бути веселим, тому жоден рік не обходиться без урочистого концерту-вітання. Цьогорічний концерт розпочався із виступу директора коледжу, заслуженого працівника освіти України, нагородженої орденом Княгині Ольги III ступеня, медалями Костянтин Ушинський, Василь Сухомлинський, Антон Макаренко – Ольги Іванівни Щербак, яка очолює навчальний заклад більше ніж 30 років. У своєму вітанні Ольга Іванівна наголосила про важливість безпосереднього спілкування випускників і викладачів. Для того, щоб випускники змогли поспілкуватися із викладачами, навіть були перенесені заняття із понеділка на суботу. Тож гості змогли відвідати аудиторії, з якими переплітаються теплі спогади про роки навчання; поспілкуватися із викладачами.

Були запрошені на сцену і ветерани коледжу: викладач фізичного виховання Шовтюк Олександр Григорович, який працює у коледжі з 1970 року, Дячишин Іван Васильович, який є випускником нашого навчального закладу і відсвяткував 40-річчя від випуску.

Студенти та викладачі вітали гостей вокальними номерами. Особливо порадував слухачів сімейний дует Олександра та Віталіни Балаників, які виконали пісню композитора М. Луківа на слова В. Кузнецова «Не моя вина». Гостей вітали: учениця спеціальності «Агенти з організації туризму» Діана Курко (гр. 16АТ), студентки юридичного відділення Кобизька Анастасія (гр. 57Ю) та Муренко Тетяна (гр. 63Ю).

Традиційною під час концерту є перекличка випускників – їх цього року відвідало коледж аж 200 осіб, представники 75-ти груп. У залі змогли побачитись і привітати один одного ті вихованці, що отримали диплом нашого закладу 5, 20, 35 – 45 років тому. Найбільше зала аплодувала випускникам 1987 року, які відсвяткували 30-річчя від дня випуску.

На фото колишні студенти групи 26 М (випуск 1987 року)

30 років минуло від того часу як дівчата отримали диплом спеціаліста Індустріально-педагогічного технікуму і роз'їхались по різних куточках нашої держави. У групі було 28 студентів, а цього року на зустріч прибуло 5 випускниць: Сікомас Валентина з Рівного, Будьона Олена з Дніпропетровська, Хохлова Ольга з Вінниці, Якубчук Тамара з міста Ямпіль, Хмельницької області, а Деркач Валентина аж із Москви.

Техніки-механіки групи 25Т (випуск 1982 року)

КОЛЕДЖАНИ

ТАКІ РІЗНІ, АЛЕ ЇХ ЄДНАЄ КОЛЕДЖ

Весь викладацький колектив завжди з нетерпінням чекає випускників у гості і одночасно додому, як птахів, що вилетіли у вирій, і з настанням тепла завжди повертаються до рідної домівки.

Цього року зареєструвалося 155 випускників. З деякими ми поспілкувалися ближче, щоб дізнатися, які спогади залишилися в них про навчання в Київському професійно-педагогічному коледжі, а раніше – Київському індустріально-педагогічному технікумі.

Зотов Володимир Ілліч
Рік випуску – 1964

Професія – судномеханік

Володимир Ілліч приїхав навчатись з міста Благовіщинська, Амурської області в далекому 1960 році. В цей святковий день Володимир Ілліч був найстаршим серед присутніх випускників, хоча не виглядав на свій вік.

– Про що згадуєте в стінах нашого навчального закладу?

– Багато чого можу розповісти про цей навчальний заклад, але залишається незмінним – любов до тих часів, коли я був студентом.

Технікум в той час був дуже престижним навчальним закладом, адже готував висококваліфікованих фахівців.

Це підтверджує той факт, що під час вступу до інституту в першу чергу брали нас, випускників КПІТу, а не інших абітурієнтів.

Моя група складалася із 36 осіб. Це вже були люди, які плавали, працювали в середовищі моряків. Серед них були і помічники капітана. На стадіоні «Старт» ми займалися спортом, були активними, завжди приймали участь у змаганнях, займалися у багатьох гуртках. З цього часу спорт став моєю улюбленою справою. У 1962 році я був учасником Першої зимової спартакіади народів СРСР у місті Свердловськ. А уже з 1964 року почав працювати на заводі порошкової металургії керівником зміни в місті Бровари.

– Що хочете сьогодні побажати нам?

– Хочеться бачити якомога більше своїх однокласників, викладацькому колективу, адміністрації – наснаги та здоров'я. А молоді – дожити до мого віку і ще більше!

Глушак Степан Степанович
Рік випуску – 1987

Професія – технолог-фрезерувальник

– Про що згадуєте в ці дні зустрічі з випускниками?

– Під час навчання був старостою групи, в якій навчались разом із Кравець Любов'ю Арсентівною і до якої виникло палке кохання. Ми одружилися вже після першого курсу. Закінчивши КПІТ (Київський індустріально-педагогічний технікум), разом з дружиною працювали майстрами виробничого навчання у місті Івано-Франківську майже 15 років. Робота подобалась, але із-за фінансової нестабільності прийшлося її залишити і займатися різними видами діяльності, в тому числі і будівництвом.

Роки навчання запам'яталися тільки з позитивного боку: і класний керівник – Людмила Миколаївна Кобринська, і група були чудовими, тому так хотілося приїхати та побачити знайомі обличчя, відчутти теплий прийом!

Доротюк Любов Василівна
Випуск – 1987 року

Професія – технолог-фрезерувальник

Історія Любові Василівни дуже зворушлива, адже її доля багато в чому схожа на долю дівчат, яким вчасно не допомогли, не пояснили, не попередили... Але у нас історія з гарним кінцем.

Хоча з групою Любов Василівна у дружніх стосунках,

Марухленко Андрій Вячеславович,
Дудей Катерина Вікторівна
Рік випуску – 2013

Спеціальність «Правознавство»

Проживає Андрій у місті Києві, працює в інтернет-магазині, який продає товари для туризму та активного відпочинку.

– Що запам'яталось тобі, Андрію, протягом навчання?

– Безумовно, навчання запам'яталось надовго, згадую ці веселі та радісні хвилини дуже часто, адже я брав активну участь у художній самодіяльності та у громадському житті коледжу. Особливо мені запам'ятались заняття з кримінального права, які проводила викладач Мойсієнко Марія Іванівна. Це були цікаві заняття, інколи з неочікуваними оцінками, але які були завжди об'єктивними.

– За що хочеш подякувати рідній альма-матер?

– Хочу подякувати адміністрації, завідуючій відділенням Чистовій Ніні Олександрівні, класному керівнику, які підтримали мене в складний час, допомогли зрозуміти, що навчання – важлива і необхідна складова дорослого життя. Тепер я зрозумів, навіщо потрібні були знання з господарського права – їх я часто використовував у роботі.

Катерина також проживає в місті Києві, працює юристом.

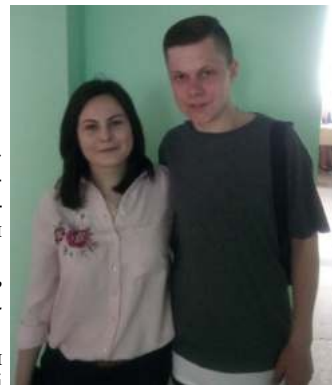
– Що запам'яталось тобі, Катю, протягом навчання?

– Приходжу до коледжу часто, майже кожен рік. Протягом навчання запам'яталась дружня атмосфера святкування визначних подій і, звісно, наша неординарна група 43Ю.

Хочу подякувати коледжу за необхідні знання з кримінального права, господарського та адміністративного процесу, які знадобилися для виконання моїх посадових обов'язків. Викладачі допомогли сформувати мене як цілісну особистість, яка впевнено стоїть на ногах та не падає духом перед найменшими життєвими проблемами і цілеспрямовано йде до своєї мети.

Коледж бажає усім випускникам тільки відмінного здоров'я, тісної співпраці, професійного та особистого зросту! Дякуємо всім, хто відгукнувся і відвідав нас, щоб зустрітися зі своїми однокласниками та викладачами. Ми чекаємо вас у коледжі і наступного року. Щастя вам!

Марія Лозова, Оксана Коптюх

КОЛЕДЖАНИ

ВИШИВАНКА – ОБЕРІГ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Вісімнадцятого травня в Україні відзначається унікальне свято, яке не пов'язане з жодною державною чи релігійною подією – «День української вишиванки». Ідея проведення всеукраїнської акції, а згодом і свята належить Лесі Воронюк, студентці факультету історії, політології та міжнародних відносин Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича. У 2006 році вона запропонувала одногрупникам обрати один день і всім разом вбратися у вишиванки, помітивши, що студенти досить часто одягають їх на заняття. У 2007 році вишиванки одягнули кілька десятків студентів та викладачів факультету, а вже протягом наступних років свято стало всеукраїнським – до нього почали долучатися українці з усього світу.

Наш коледж уже кілька років поспіль також долучається до цієї патріотичної акції. У цей день всі працівники, студенти та учні відчувають потребу прийти у навчальний заклад у вишиванці. Така дія має глибокий контекст, адже йдеться про вираження своєї національної та громадянської позиції, культурну освіченість та духовну свідомість.

Як показує досвід, люди в День вишиванки завжди піднесені та усміхнені, адже в стародавньому одязі закодовано багато символів сили, добробуту, краси. Українську вишиванку називають "молитвою без слів", хоча це не зовсім так, оскільки майстрині під час вишивання досить часто молилися, просячи Бога добра, щастя та благословення для тих, кому призначалася майбутня вишиванка. Окрім того вишита сорочка вважалася в давнину головним оберегом людини. Чому саме сорочка? А тому, що вона є найближчою до тіла. Всім відоме українське прислів'я "Народитися в сорочці", означає бути щасливим у житті.

Українська вишиванка – це те, без чого важко уявити українську культуру, побут та історію. Вона є абсолютно унікальним, автентичним продуктом, який характеризує не лише темперамент нації, але і є її візитівкою. Одним із безумовних феноменів вишиванки є те, що за багатовікову історію свого існування,

попри всі історичні події, вона все ж таки зуміла зберегти свій первісний вигляд і пронести його скрізь століття.

Дослідники розповідають, що у давні часи процес вишивання можна було назвати ритуалом – за нього брались у визначені дні, із чистими світлимими думками, закладаючи позитивну енергію у свою працю. Цікаво, що тоді жінки не копіювали чужі узори, не відшивали їх з інших виробів чи схем. Їх роботи були індивідуальними. Жінка володіла «мовою» орнаментальною письма, де через кольори, лінії, візерунки створювала абсолютно унікальну річ, закодовану на добру долю для себе чи рідної людини.

Кожен стібко, візерунок і колір щось значив, ніщо не зображувалося просто так: червоний колір означає радість, чорний вважається символом родючої землі, білий символізує невинність, синій вважався наймогутнішим оберегом, що символізує небо, зелений означає весну, жовтий або золотий символізує багатство, достаток, благополуччя, радість.

Існує повір'я, що якщо сорочка зроблена і вишита на добре життя, то вона буде надійно оберегати людину. Чужу вишиванку одягати не слід, бо вважається, що таким чином можна "перебрати" на себе чужу долю. Традиційні українські вишиванки лікують, гармонізують біоенергетичну оболонку людей та знищують енергетичну дезінформацію, якою переповнене довкілля.

Вишиванка є символом нашого народу та нації. І не дивлячись на те, що в кожного регіону нашої країни є свої особливості у вишивці, вона об'єднує весь наш народ, зберігаючи цілісність, оскільки узори одного регіону плавно і легко влітаються у символи іншого.

Віта Данькевич

УЧАСТЬ У ФЕСТИВАЛІ «УКРАЇНА – ЦЕ ТИ»

Першого червня, у День захисту дітей, у Київському коледжі зв'язку відбувся гала-концерт за підсумками фестивалю художньої самодіяльності серед студентів ВНЗ І-ІІ р.а. міста Києва «Україна – це ти».

У концерті брали участь переможці попереднього етапу конкурсу – учениця групи 16 АТ Курко Діана та керівник вокального гуртка Бахарева Лілія Валеріївна з пісню «Чарівна скрипка».

Рада директорів нагородила виконавців дипломом.

Валентина Кондратьєва

Київський професійно-педагогічний коледж імені Антона Макаренка
м.Київ- 135 вул. В. Чорновола, 24
тел. 236-11-11, 236-97-78
факс: (044)236-97-65, 236-34-51
e-mail: college@kppk.com.ua
web-site: kppk.com.ua

Статті публікуються в порядку обговорення. Автори надрукованих матеріалів відповідають за добір і точність наведених фактів і даних та інших відомостей. Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.

РЕДАКЦІЙНА РАДА: Голова — директор коледжу О.І. Щербак,
заст. голови — заст. директора — В.П. Кондратьєва,
ЧЛЕНИ РАДИ: гол. редактор — М.С. Лозова,
літер. редактор — О.М. Коптнов, техн. редактор — М.М. Колос. Комп'ютерний набір і верстка — А.В. Шуміліна
ТИРАЖ: 25 примірників
Рекомендована ціна: договірна